

DE ZUID-AFRIKAAN.

KAAPSTAD, DEN 15 MAART 1842.

Met de St. George, den 28 Januarij van Calcutta, hebben wy kouranten tot den 22 Januarij ontvangen, waartoe hiertoe verscheidene extracten verschenen.

Het gerucht van een "Oorlogs-verklaring door de Boeren" is zonder grond, hoewel men beweerd is, dat er uiteindelijk iets uitbreken zal.

De tentoonstelling van THABAWADIE, van een goede gewapende magt, en het oprigten van versterkingen, heeft met recht de aandacht van het Bengaalsche Gouvernement tot zich getrokken, hetwelk een aanzienlijke magt naar Moulmain gezonden heeft als een voorzorg, in geval iets onoverwacht moogte voortvallen.

In Affghistan echter heeft de voortrukking der Indische macht eenen ernstigen tegenstand ondervonden. Te Cabul heeft een opstand plaats gehad aan den kant der Inlanders door eenige hunner hoofden geleid, en zoo het schynt MAHOMED UGHAR KHAN, een zoon van DOST MAHOMED, aan het hoofd hebbende, by welke gelegenheid de staatkundige Agent Sir ALEX. BURNES, en vele troepen vermoord werden. Het getal officieren was 38. Al de Engelschen, en de Koning SHAH SOOJA, begaven zich naar den Britschen kamp, alwaar zy ingesloten werden en door de Inlanders omringd, de laatste den hant houdende van Cabul.

In dezen staat kwam het voor onmogelyk te zyn, hen enige hulp te bieden—al de doorgangen door het bergachtige land werden gesloten en door de Inlanders verdedigd, terwijl leestoor schans wordt, en de obstructie der verscheidene berghoogten en de strengheid des klimats de onderscheidene corpen beletteden, enige behoorlyke hulp, ter redding van den kamp uit denzelfs gevaarlyken toestand, toezetenden. De eerste Staatkundige Agent, Sir WILLIAM MACNAGHTEN, en de Generaal ELPHINSTONE, Opperbevelhebber, beschouwden het voorzigtiger onder zoodanige omstandigheden, met die hoofden te handelen, en men zegt dat een traktaat ter ontvanning van het Cabulsche Land, tusschen Sir W. MACNAGHTEN en het Opperhoofd UGHAR KHAN is gesloten volgens hetwelk de Britsche troepen, Cabul en de bergdoortogten en vestingen moesten verlaten en de hoofden hen met de noodige leeftoog voorzien.

Het traktaat gesloten zynde, werd een conferentie tusschen Sir W. MACNAGHTEN, en het Opperhoofd UGHAR KHAN, buiten den Britschen kamp gehouden, by welke het Inlandsche Opperhoofd, zyne bereidwilligheid nite, leeftoog aan de troepen te leveren, van hen vorderende dat zy hunne wapenen moesten nederleggen. Dit weigerde Sir WILLIAM als niet een gedeelte des traktaats zynde—hevige woorden vonden plaats, in den loop waarvan UGHAR KHAN, zyne pistool trok, en Sir WILLIAM doodschoot, hetgeen opgevolgd werd door de slating van al zyne volgelingen.

Geen verder bericht had Calcutta bereikt, en er heerschte groote vrees voor de gevolgen. Een getal van omtrent 50 vrouwen en kinderen zyn te Cabul, en veel ongeruste neerslagtigheid heerschte er betrekkelijk het uiteindelyk lot, zoo wel van die weerloos wezens, als der soldaten te die plaatse. Er liep te Calcutta een gerucht, dat het 44ste regiment aan het muiten geslagen was, maar hetzelfde werd als ongegrond beschouwd. Latere aankomsten van Calcutta, kunnen derhalve belangryk nieuws brengen.

Het verheugt ons in staat te zyn, te melden, dat de Heer M. VAN BREDA, Sen. in eene byeenkomst der Municipaliteit, op 11. Woensdag, aan den Raad heeft verklaard, dat de opgaaf door hem in den Wetgevenden Raad gedaan, namelijk, dat er geen acht geslagen werd op de klagen der Boeren aan Commissarissen, en dat dezelve zonder herstel bleven,—gedaan was op narigt, hetwelk hy by onderzoek, bevindt verkeerd te zyn, en dat hy gevolglyk niet langer het gevoelen koesterde, door hem by die gelegenheid geuit.

Van Buiten terug-keerende, ontving de waarde Heer het bovengemeld narigt; en eene byeenkomst des Wetgevenden Raads juist plaats vindende, een of twee dagen na zyne aankomst in de stad, en vóór hy gelegenheid had eene byeenkomst van Commissarissen by te wonen, uitte hy gevoelens welke gepast zouden geweest zyn, indien het narigt waaruit dezelve ontsont, nauwkeurig ware geweest. Hy heeft sedert evenwel zoodanige inzage gekregen, als hem noopte zyn gevoelens te veranderen, overtuigd als hy thans zyn moet, dat de belangen der Boeren, door Commissarissen, in evenredige overweging, genomen worden, en dat zy alles in hun vermogen doen, om de ongemakken van beiden, zowel der Boeren als der Stedelingen, uit den weg te ruimen,—de koopers en verkoopers op de Markt uitmakende.

"Opmerker" zal derhalve ontvatten, dat zyn reden van klage, volkomen uit den weg geruimd is.

Wy nemen uit den "Commercial Advertiser," de volgende Extracten uit private brieven van Calcutta ontvangen, over:—

"Calcutta, 22 Januarij 1842.
"Wy hebben zeer rampspoedige tyding van Cabool, alwaar onze afgezant, Sir William Macnaghten, vermoord is geworden, en men denkt dat onze geheele magt genoodzaakt zal worden, zich overtegeven. Er zyn niet minder dan 50 dames, vele van welke kinderen by zich hebben, te Cabool. God alleen weet, wat hun lot zyn zal, indien zy in handen der Affghans vallen, en indien onze macht toegelaten wordt zich ongebinderd naar Jullahabad te begeven, zullen al de verwoestheid, ontbering en strengteit, erger zyn, dan vrouwen en kinderen kunnen verdueren. Men had hen nimmer naar Cabool moeten doen, gaan zoo lang het land in eenen ongereedderden staat bleef.
"Wy verwachten de aankomst van Lord Ellenborough, onzen nieuwen Gouverneur Generaal, in den loop der maand,—hoe verwonderd en verbaasd zal hy zyn wanneer hy van den staat van zaken hoort.
"Indies wy India verliezen, zal ik naar de kaap moeten komen, en aldaar blyf ik.
"Ons Indisch ryk is nimmer te voren in zulk gevaar geweest."

"Calcutta, 21 Jan. 1842.
"Ik zend u een overlandsch, kort bericht van nieuws, en een verder artikel uit een blad, van heden, aangaande de moord van Sir W. Macnaghten, en onzen rampspoedigen toestand. Ghy moogt hierby gevoelen, dat men veronderstelt, dat de dames en kinderen, 50 zielen zyn, en men vreest dat de geboortepaart zal worden ongebreekt. Zelfs de soldaten, die zich aanwyligkeeden eenen weg banen mochten door de Insurgenten,—zullen, meest men, worden vermoord, vóór zy door de doorgangen komen kunnen. De Engelschen hebben nimmer de voren in India zulk een nederlaag bekomen."

Het is ons zeer aangenaam te vernemen, dat er thans een groote waarschijnlijkheid bestaat, dat de publicatie der Koloniale Archieven zal voltooid. De verzameling door nieuwe ontdekkingen gegeven, en vooral door de Kaapstads Municipaliteit, boveel ontbrekend om de kosten van het werk te bestreken, is voldoende geweest, om den belanghebbenden tegenstand van enige personen, voor eeuwig, gelooft te zyn, tot zwijgen te brengen, en den Heer MOODIE, aansporen met het werk voortgaan, tot dat Lord STANLEY onze Koloniale Wetgeving berigt, of hy dezelve volgens den wensch der geheele Kolonie en hante eigene genegeheid,—want wy vernemen dat van den Gouverneur af, allen wel gezind zyn,—gedogen zal, eene geringe som van onzen eigen geld aanwenden, om het koloniale karakter in dezelfde ware licht te plaatsen, en om gezonde en nuttige informatie te stellen in plaats van de schandelyke lasteringen, welke men der wereld heeft opgedrongen, en welke het Parlementair Committee, en Zonen Edeelen voorganger, Lord GLENELG, zoo geheel hebben misleid.

Wy kunnen het van onszelf niet verkrygen eenigen twyfel te koesteren over den uitslag van dit verzoek, maar, begunstigd geworden zynde met de inzage van enige der Documenten welke intusschen het licht zullen zien, is het zeer aangenaam onze lezers te verzekeren, dat dezelve al hetgeen wy omtrent dierzelver belang hebben te moet gezien, bevestigen,—hetzelve met betrekking tot ons karakter, als een volk, dat wel niet betrekking tot enig Gouvernement, hetwelk de voorkeur geeft aan waarheid boven leugentat.

Hieromtrent konden wy vele gevallen aanhalen, maar zullen slechts een nemen: Het onderwerp van den Heer MOODIE's briefwisseling met Dr. PHILIP, (de gereputeerde en genoegzaam erkende schryver van het rapport van het Committee over de Naturellen) is verschen in het geheugen onzer lezers, en wy behoeven hen niet te herinneren aan de aantijgingen, welke de "beweegredenen en oomgerken der Boshjesmans Oorlog" zyn aangegeven.

Laat de meest bevooroordeelde mensch, thans het volgende document lezen, en zeggen, of hy tevreden is met de informatie "uitgekozen," om een Parlementair Committee om den tuin te leiden, dan wel, of hy niet, ter regtvaardiging van alle partijen, alle mogelyke hulp, binnen zyn bereik, behoorde bytedragen; tot de publicatie van de geheele waarheid?

1789—Jan. 5.—Copie missive Landdrost en Heemraden, Graaff-Reinet, aan Gouverneur van der Graaff.
Wel-Edele enz.—By gaaude hebben den Ondergeteekende Landdrost en Heemraden d'eer, aan U.E. toe te zenden, twee verzoeken van een deselven inhoud:—onderteekend door eenige der voornaamste ingezetenen deser Colonie, en alhier in Vergadering aan de ondergeteekenden gepreleerd.

Het zal, U.E. nite deselven verzoeken blyken dat de supplianten smeeken, om van de gewoone betalinge zo wel als van den hegenden agterstal der leenings plaatsen ontheft ende excenseert te moge werden.

De ondergeteekenden kunnen niet voorby, U.E. te verzoeken, dat de drang redden in deselven verzoeken begrepen, hoe eenvoudig ook niet meer gesteld, niet alleen conform de waarheid zyn, maar dat men er ook adere zoudde kunnen byvoegen van meer gewigt.

De Commandos die continuëel op de Boshjesmans moeten gedaan werden, zy niet alleen kostbaar en beswaarlyk voor de Ingezetenen, maar ook tevens zo gevaarlyk, dat er vele deselver wegens de penitente koude, die zy gedurende 4, 5, 6—weken agter een moeten uytgaan de gezondheid, en dus den dierbaarsten schat op aarde, verliezen, maar verscheide hebben ook reets op een ongelukkige wyse het leven er by ingeschooten.

Niemand kan een Commando doen zonder zig van 2 a 3 paarden te voorzien, de paarden kan men hier niet minder als voor 50, 60, tot 100 Ryds. inkopen, het is bekend dat men jaarlyks hier een swaare sterfte onder de paarden heeft, en de meeste ingezetenen zyn genoodzaakt jaarlyks aan te kopen om de Commandos te presteeren.

Men voege hier nog in den schade die de Ingezetenen jaarlyks leyden zo aan 't veer dat geroffel word, als aan Slaven en Hottentotten, die op een cruëlle wyse gemassacreert worden, en men zal zeker moeten bekennen, dat van de Ingezetenen die geen tyfhoek bewonen niemand awaardt leeren dragen als de Ingezetenen deser Colonie.

Tot staving van 't voorgaande heeft den ondergeteekende Landdrost d'eer aan U.E. hier nevens toe te zenden, een accurate aantekening van al 't geen, d'Ingezetenen schade hebben geleden zedert dat tyd dat deze Magistraturen is opgericht, en van welken schade aan den ondergeteekende Landdrost van tyd tot tyd secure rapporten zyn ingekomen.

De ondergeteekenden voldoen verzeekt, dat 't gealleguerde de oorechte en naakte waarheid is, neemen dus de vryheid, U.E. eerbiedigt te suppliceren, omtrent den toestand deser ingezetenen zyn gunstig voorschryven van de Heereu Majores in patria te doen, ten eyde deselver eenigzints in de lasten die zy dragen moeten moge goulageert worden.

En daer de Ingezetenen by continuele sollicitatie om een Predicant ten eynde de aangroefende jeugd, in den Godsdienst moge onderwezen werden, en een yder den Godsdienst na behoren moet oefenen, zo suppliceren d' ondergeteekenden zo vóór d'Ingezetenen als voor hen zelve dat 't U.E. behage de Ed. Heereu Bewindhebbers gunstig toe te dragen, het verfangen na een Leeraar waarom d'Ingezetenen deser Colonie reets zedert jaren herwaerts gesmeekt hebben.

Wy bevelen, enz.
M. O. WOERKE,
J. JOUBERT, enz.
Ter Heemraads Vergadering, Graaff-Reinet, 5 Jan. 1789.

Sommarium van zodanig Vee als door de Boshjesmans Hottentotten seeder pmo. July 1786 tot ultimo December 1788, van d'Ingezetenen der Colonie Graaff-Reinet is geroffel en vernield, mitags, hoe veel wasters vermoord, geveeren weg genomen en hoe veel Boshjesmans by die gelegheden zyn doodschooten geworden, als ook hoe veel paarden in die tyd aan de paardie sterfte zyn geroffel, vervolgens hoe veel schade sulke de Colonie in 't algemeen heeft toegebracht.

Aan de sterfte geroffel..... 872
Door de Boshjesmans vernield..... 90—371 paarden.
Vermoord wasters..... 107
Weggenomen Geveeren..... 34
Bunderen..... 10219
Schapen..... 17970
Doodschooten Boshjesmans..... 127
Het schaa gerekend tegen 8 skag.—Het run' vier rda. het paard vyfzig ryds.—en 7 slagen die onder de vermoorde wasters gerekend zyn tegen Twee Honderd en vyfzig Ryds.—En gewer Twintig Ryds.—den beiraagd de schade..... R's. 92,196
Graaff-Reinet, den 2 Februij 1789.
M. O. WOERKE.

PORT NATALSCHKE EXPEDITIE.

Het volgende extract uit de "Graham's Town Journal," gedateerd 3 Maart 1842, is het enige berigt, hetwelk wy instant zyn, dat het Publiek betrekkelijk de Natalsche Expeditie, voortleggen.

Van Graaff-Reinet hebben wy eenen brief, die het volgende extract betrekkelijk Natal bevat:—

"P. Pretorius, (broeder van den Hoofd-kommandant) is 11. Zaterdag alhier van Natal aangekomen. Hy is vertrokken, juist nadat 's Gouverneurs Proclamatie aldaar was ontvangen. Hy zegt, dat de emigranten wel af zyn, dat zy enige goede Koorn-oogsten, enz. gehad hebben, en dat baume kudden toegenomen. Dat in de meeste deelen Meruo schapen toenamen en gezond zyn, en dat hoe enige jaren van vrede, de emigranten aldaar in gemaklyke omstandigheden plaatsen zal. Hy spreke veel toe vóór de voortzet van het land,—doch vertrekke zyn te juist toen 's Gouverneurs Proclamatie was aangekomen, weet hy niet hoe de troepen zullen worden ontrangen."

Original Correspondence.

DE HERR BREDA EN DE MUNICIPALITEIT.

Kapitel den 7 Maart 1842.

MYNHEER!—Op het Stad-huis, heden tegenwoordig geweest zynde, hoorde ik het verhoor, de wonderlyke verachting door den Heer Breda ingebragt, met betrekking tot zyne bewering in den Raad als in de "Mail" gepreleerd,—het blykt dat by zich de moeite niet geveert heeft enig onderzoek te doen, omtrent hetzelve gedurende zyne lange afwezigheid uit de stad is gedaan geworden. Ik vraag, of het den Heer Breda past, zyne plaats in den Municipal Raad te houden, na zulk eenen blaas op het karakter van mede-Commissarissen te verpen? Indien hy geen tyd genoeft heeft, zyne plaats als Commissaris te bekleeden, en te weten wat er omgalt,—zoudde het meer bekwam zyn, indien by zyne resignatie ingaat, want, het moet zeer aangenaam voor de andere Commissarissen zyn die veel van henen tyd aan Municipalitatie aangelegenheden, te weten, dat hun Voorzitter, alhier in zyn vermogen doet, aan de Ingezetenen deze kolonie te vertellen, dat het te vergeefs is enige petitie hunder gieren, betrekkelijk de Boshjes-Regulation, in te zenden, daar zy geen redne zullen bekomen.

Ik ben, MYNHEER,
Uw geoorloofde Diener,
OBERKERK.

P.S. Ik vernem dat No. 4, gereisneerd heeft, maar ik heb het niet in de "Gazette" gezien, heeft men my behoorlyk onderrigt?

LAATSTE NIEUWS UIT INDIE.

MOED VAN SIR Wm. MACNAGHTEN.

(Uit de Englishman, van 22 Januarij 1842.)

Onze lezers zyn volkomen bewust dat van den tyd dat wy bekend werden met de byzonderheden der oproerige beweging te Cabool; toen wy onze beduchtheid nitteden dat "alles verloren zou nimmer behalve eer,"—natuurlyk menende, de eer onzer wapenen, in eenig bloot gevecht dat plaats vinden moogt—wy nimmer van dat gevechten zyn afgeweken noch uitgezien hebben naar enige veilige en eervolle redding van den Afgezant en de troepen, uit de ongelegenheid waarin staatkundig wanbestuur, hen ongelukkigly gedompeld had. Al de rapporten van gevechten door ons ontrangen, maakten weinig invloed op ons ten aanzien der groote kwestie hoe onze magt verlost moest worden, en, in onze aanmerkingen hielden wy altyd in het oog de oogenbliklyke gevolgen van zoodanige gevechten in derzelver strekking om onze troepen aantemoedigen; en het afzyn van derzelver uiteindelyke gevolgen op den onverwachte toestand van zaken, welke de opstand had daargesteld.

Wy namen in volle overweging, de onmogelykheid, om de magt te redden alvorens er enige maanden verlopen waren, en de waarschynlykheid, dat zy leeftoog genoeg zou hebben om haar in staat te stellen, hare positie zoo lang staande te houden in eenen staat van beleg; en, wy twyfelden aan de beweerdte vereeniging der troepen, op het oogenblik dat wy bekend werden met de gesagtheid van den grond, tusschen de van elkancker geleegene posten, nimmer voor een oogenblik vermoedende, dat de voordeelen welke onze dappere soldaten behaald hadden, van eenen aart waren, om den vyand zoodanig te ontmoedigen, dat het oproerige bondgenootschap zoude worden verbroken; en eindelyk, hebben wy sedert eenigen tyd, verwacht van eene schandelyke capitulatie te hooren, van de zyde onzer staatkundige autoriteiten; en ons gevoelen geuit, dat geen traktaat, onder bestaende omstandigheden, door den afgezant aangegaan, met mogelykheid d'Gouvernement kon binden. Het is thans onze droevige taak te melden, dat onze ergste beduchtheden, meer dan verwezenlykt zyn. Volgens narigt door ons ontrangen en waarop wy ons met weezin verlaten—ofschoon God weet, dat wy de gedachte liever smoren dan voeden—moeten wy onzen lezers de droevige tyding mededeelen, dat de afgezant, Sir W. H. MACNAGHTEN op ene snoodde wyse vermoord is door MOHAMMED AKBAR KHAN, en wy vreezen, dat eenigen van zyn gevolg, hetzelfde lot hebben ondergaan,—ten minsten waren drie hunner, waarvan Lawrence en Connolly twee, in de magt des vyands, maar hoe zy of de ongelukkige afgezant, aan deze geweldere, bloot gesteld geworden zyn, weten wy juist niet. Onze opinie is, dat Sir William zich moet hebben laten overhalen buiten het kantonnement te komen, om eene conferentie met den Khan te houden, want, ware laatstgemelde in het kantonnement toegelaten, zoude hy, na den moord, met gene mogelykheid, hebben kunnen ontkomen, maar gevangen genomen zyn, indien hy niet dadelyk was ter neder geveid.

Maar, laat dit zoo zyn als het wil, hy trok eensklaps eene pistool en schoot Sir William dood, en wy gelooven dat zy vooraf getwist hadden. Wy twyfelden aan het voorval zelve niet, ofschoon ons narigt, noodwendig, van byzonderheden onbtoogt is; maar hetzelfde meldt dat Major Pottinger, het staatkundige amt aanvaard had, en bezig was met zeker traktaat, hetwelk door den afgezant schynt begonnen te zyn, en volgens hetwelk, onze troepen de plaats moesten ontruimen, maar het komt ons onmogelyk voor dat de magt immer Jullahabad kan bereiken, maar dat dezelve door koude, verraad en honger, bykans geheel zal worden vernield.

Wy vernemen dat op het oogenblik dat de Heer George van Jullahabad de tyding ontrvang van den moord van Sir W. Macnaghten, hy orders heeft afgezonden aan Kapt. Nicholson, om Dost Mahomed en zyn gevolg, onder streng bedwang te houden, en, indien noodig, om meer troepen aanzoek te doen, by Genaral Boyd.—Englishman, 22 Jan.

Indien een stuk nieuws van eenen akeligen art Calcutta bereikt, is men altyd gereed, het slechte nieuws door alle soorten van vergroote geruchten, te vermeerdern. Onder de geruchten, gevoegd by den moord van Sir W. Macnaghten, is er een, de eer en standvastigheid van H. M. 44ste regiment, affecteerende, dat, zoo als men zegt, op dat gagehlyk tydstip aan het muiten geslagen is. Wy zyn niet instaat eene omstandige opgaaf te doen van de omstandigheden, welke tot dit gerucht aanleiding hebben gegeven, maar wy nemen het op ons te zeggen dat het een schandelyke laster is, en wy houden ons overtuigd, dat de tyd deszelfs volslagene grondeloosheid zal aantoonen.—Ibid.

Het volgende is een extract uit eenen brief, gedagteekend 15 Jan. gisteren van het Noord-westen ontrangen, betrekkelijk de tegenwoordige, droevige gebeurtenissen te Cabool:—

"Sir W. Macnaghten werd op den 23 December vermoord."

Het blykt dat een krakend wettelyk geslacht was. Bredely was, ter tekening der verdrag, een conferentie bepalend, en Mahomed Ughar, alom een tent op ter ontrangen van den afgezant. De afgezant trok uit, verpand van Lawrence. Nopens de kenne kwam men overeen, het vry gelide werd gewaarborgd, en hetzelve een verschoot. Mahomed Ughar zedte den afgezant toe, dat onze troepen de vryheid hadden te vertrekken, maar dat zy eerst hunne wapenen moesten nederleggen. Hierop verzeette sich de afgezant, zeggende dat dit niet een der artikelen van het traktaat was. Een woordreueling rond plaats en de afgezant werd eindelyk doodschooten. Zyn hoofd werd van het lichamen gescheiden, en gestoken op eene der poorten van Cabool. Reigt berichten zeggen dat Lawrence en al de medelidenden van den afgezant geelod zyn; indien zoo, hoe zyn wy gedroeven van de onbegrijpelijkheid, verzeende des afgezant doot, verzeende plager? Sommige zeggen mede dat Ughar Khan den afgezant zelf heeft doodschooten, maar dat is twyfelachtig.

DE TROEPEN TE JELLALABAD.

Wy zyn met het volgende nit het geloofwaardig kanaal, van waar wy dikwyls soortgelyk nieuws ontrangen,—begunstigd:—

"Zeer rampspoedige tyding is ontrangen geworden, in brieven van Jellalabad tot den 3 dezer.

Het blykt dat de conferentie, met het doot zener terugtrekking onzer troepen uit Cabool, tusschen Sir William Macnaghten en de Affghan Hoofden, geopend waren geworden. In den loop deselver ontstond er wantrouwen tusschen Mahomed Akbar Khan en de overige Hoofden, die Mahomed Akbar verachtte, eene afzonderlyke schikking voor zich zelve in zie te hebben. Om zich, zoo verre als uit het berigt van de inboorlingen ontrangen, blykt, van die verdenking te zuiveren, besloot Mahomed Akbar Sir William Macnaghten te vermoorden, en hy heeft het bloeddorstig voornemen met eigen hand volbragt. Sir William, by een privaat mondesprek tusschen hen, met eene pistool doot schietende.

"Kapitein Trevor van het 8de regt. ruitery, in dienst van den Shah, werd mede by deselve geleghenheid door Mahomed Akbar Khan's lyfwacht geelod.

Major Pottinger aan het gevecht schap na den doot van Sir W. Macnaghten, en schryft op den 25 December, dat men met onderhandelingen bezig was, met het doel eener terugtrekking."—Englishman, 23 Jan.

Het blykt dat Brigadier Wild's magt, te Peshawur, door gebrek aan kanonnen is opgehouden; en thans na 10 dagen stil gelegen te hebben, met een paar aan elkancker gelapte stukken van Generaal Avitabile geleend, voortrukt. Wy kunnen het doel der schikking niet begrypen, overeenkomstig waarmede vier regimenten voetvolk naar Peshawur, zonder een enkele kanon werden gezonden. Vele bevelen en contra-bevelen werden uitgevaardigd, by het einde waarvan, de 53ste en 80ste regimenten, welke door eenen troep paarden artillerie zouden worden gescortoord, zonder kanonnen, afgezonden werden. Het volgende, genomen uit onzen jongsten brief van Peshawur, zal de positie der brigade aantoonen:—

"Kamp Peshawur, 30 Dec. 1841.—Het is besloten, dat wy (de 30ste, 53ste en 80ste) op den 3 proximo marcheerden, de Khybar, indien noodig forceerde, doch gene kosten of gevaar ontrande, ons by Sale te voegen. Uit Jellalabad, zyn heden brieven ontrangen, welke ons berigten, dat hoevelve brieven Sale van Cabul berikt haiden, van eenen lateren datum dan den 9 dezer, echter communicaten tot op den datum tyding gebrakt haiden, dat onze vrienden aldaar, indien zy gene overwinning behaald hadden, in alle gevallen met gene veriere rampspoeden te kampen gehad hebben, hetzy door uithongering, roof, moord of plotselinge dood;—ja, dat dingen tot het ergste gekomen zynde, begonnen beter te worden; dat graan overvloedig zyn, zynde groote hoeveelheden daarvan verkrygbaar voor geld inden niet voor niet,—en dat allen veilig in de Balla Hisar gereisigd waren;—de kantonnementen verlaten" geworden zynde. Onze vrienden te Jellalabad, zyn mede voorspoedig. Zy kondigen den ontrangen aan, van 25,000 roppen van Mackeson, zynde eene helft van vyftig duizent, ter overzending waarvan naar hen, Mackeson onlangs met een opperhoofd, wiens naam wy ontrangen is, in onderhandeling geweest is.

Het genoegen van onze Compagne wordt met ongeduld te gemoet gezien, en wy zullen niet minder welkom zyn, daar wy, in hyvoorging tot onze borden, stoelen, messen en vorken, ook onze eigene wysen met ons zullen nemen; dingen waarvan onze vrienden thans groote behoefte hebben. De Heere weet dat wy gaarne met hen deelen zullen, van hetgeen wy in kamp hebben.

Het 53ste en 80ste zullen morgen ochtend alhier moeten zyn. Zy bevinden sich heden te Pabhee. Met hen komt eenen nieuwen Brigade Major, Kapt. Lofie. Zy zyn lange gereelde posten gekomen, en zullen dus niet meer dan een dag behoeven hiet te houden, en dit zullen zy slechts moeten doen, om hunne bajonetten scherp te maken.

Het is my aangenaam te vernemen dat Kapitein Lawrence groten voorraad schroot met zich gebragt heeft.—Dit is zeer goed, en van de negen kanonnen welke General Avitabile hier heeft, heeft hy ons goedgunstig de kasse van vier gegeven. Het is waar, dat van die negen kanonnen zeven onbruikbaer zyn, doch door deselver uit elkancker te halen, zyn onze drie Artilleristen, Kapitein Lawrence en Luitenant Christe en Robertson instaat gesteld geworden, er een goede en een minder goede kanon van te maken. Het zal my benieuwen hoe wy door de Khybreesen zullen worden ontrangen.

Het begint belangryk te worden, zoo iets als het naderen tot het midden van het derde deel van eene wonderlyke Roma!

Er bestaat geen abuis aangaande de aankomst den 30ste en 53ste Regimenten op morgen, want een der lyfwachten is juist van henen kamp met brieven gekomen, het gewoon verlot verzoekende, om zich by des Brigadiers kamp te voegen.—Bengal Hurkaru, 18 Jan.

JELLALABAD, 9 DEC. 1841. Er is thans te Jellalabad mondbehoefte voor drie maanden, een aangenaam contrast voor den staat en de verwachtingen der troepen, toen zy aldaar aankwamen, want, volgens alle berichten, kan niets mispogender geweest zyn, dan toe zy op den 18 ultimo bevonden, dat er slechts halve rantsoenen voor twee dagen voor de geheele magt waren, de wallen onbtoogt van bolwerken, en vol breuken, met schuilplaats voor eenen vyand binnen 20 treden van de vesting-wallen. De vyand was op den 14 November, geoorloofd binnen de vesting, toen een' nital van Kapitein Oldfield's eskader van het 5de met een Resalah van Anderson's ruitery, hem verdreven.

Men voegt er by dat op den 7de dezer, het geluid van schoten gehoord werd in de richting van Cabul, van 9 ure 's morgens tot zons ondergang, verondersteld onze kanonnen in Cantonnement te zyn, en een Inlandsche Opperhoofd zond een rapport in van een gevecht op den 4den en 5den dezer, verondersteld echter eene schied mutseling te zyn met stropoedige partijen. Hy rapporteerde dat Morredidin Khan, het Junn Baz Hoofd die te Gandamak tot den vyand overging, en het land tegen Jellalabad opruide, gedood werd. De vyand, zegt men, nog zeer vermetel te zyn, en aan den Afgezant, als eenen borg voor zyne veiligheid aanbiedende, dat wy Shah Sojah uitleveren en het land verlieten zullen! Wy zouden kunnen uitweiden over de onvoorzigtigheid om Jellalabad in dien verdeliglozen staat te laten, en de volslagene schadeloosheid onzer staatkundigen, met betrekking tot het plaatsen van eene reserve magt aan beide zyden van Cabul, doch, denken onder de tegenwoordige omstandigheden, dat hoe minder gezegd wordt, hoe beter het is,—het onderwerp is byna te beklagenswaardig om over hetzelfde uitteelden.

Ferozepore, 24 Dec.—Onze statie is gedurende de week verontrust geworden door het geluid van kanonnen in het hart van Cantonnementen. De kanonnen werden slechts beproefd, doch dit lete buitengewoons zynde, strekte milks om ons volk tot onderzoek opwekken.

Volgens laatste berichten zoude het blyken dat de oproerige Insurgenten, in de nabijheid van Cabul noch niet ten onder gebragt zyn, en dat Kolonel MacLaren's Brigade verpigt was (ten gevolge van zware sneeuw en streng weder) terug te keeren van waar zy kwamen,—is men zeer beducht dat Ghazni gevallen is, daar schied van 't Inlandsche infanterie aldaar gestationeerd geweest blyft der hand, zynde de weg van Candahar naar Ghazni onbegaat. De Seikhs berichten zich in eenen ongereedderden staat. De hoofden van

"Dit is niet meer zeker, op den 9 had er geen vereeniging der troepen plaats gehad."

Deze zyde van de Bully, zyn opgevoeren gewoont om in het lot te Lander tegenwoordig zyn, om over zaken van groot belang, te raadplegen; wat dit alles betekende mag, dewegens, zal ik myn geruchten thans niet geven, maar het goede goed zyn indien wy Gouvernements en de statukundigen beide kanten tegen eenen vijand hebben, want, de Seikhs zyn een wonderlyk volk, en met die Intrigant, Ghazan Singh, aan hant, is het ons niet mogelijk te zeggen, wat plaats ken en zal hebben.—Englishman, 7 Jan.

CABOOL.

Wy zyn zoo verbyrd door de verscheidene geruchten omtrent Cabool—ontstaan uit brieven van Jullahabad en Peshawur, en deze hoofdzakelyk gegrond op inlandsche rapporten, dat wy ons niet verontoun kunnen zelfs te gissen, wat de wezenlyke toestand van zaken in de hoofdstad is—of het onderhandeling, capitulatie, concentratie of uithongering is. Het is meer dan nuteloos deswege gissingen te maken, met niets sterviger dan de tegenstrydige geruchten welke ons onlangs hebben bereikt, voornamelyk, daar wy het waarschynlyk beschouwen, dat wy binnen weenige dagen iets vernemen zullen van de uitwerking, welke McLaren's terugkomst te Candahar, op beide partijen te Cabool hebben zal, en wy moeten erkennen, dat wy met eene viddende angstzaligheid den uitslag dezer terug-wyking te gemoet zien, want, wy kunnen voor het tegenwoordige niet bevroeden, hoe het nieuws iets anders doen kan, dan de mutelingen aanmoedigen en ons volk alle hoop benemen desstryd vol te houden, tot dat versterkingen kunnen aankomen. Het volgende extract uit een' brief van Kurnaul, zal de onderscheidene geruchten aantoonen, welke in dat gedeelte des lands heerschen, en hoe het nieuws van den eenen dag, tegengesproken wordt door dat van den anderen:—

"Binnen de laatste acht-en-veertig uren zyn geruchten van alle soorten zoo zeer in omloop, dat ik my niet onthoude, kan u deelen en mede te deelen. Eerster avond werd te dezer statie een brief van Peshawur ontrangen, meldende dat onze afgezant overerukenen was, Shah Sojah, aan de mutelingen uitleetereen, alts als onze troepen toestand, Cabool te ontruimen! Niemand geloofde dit. Echter werd eener avond een' brief ontrangen van eenen officier te Jellalabad, een groot aantal van den vyand geelod, en enige der meest invloed hebbende hoofden gevangen genomen, en door dit middel, overloed van leeftoog hebben bekomen. Gid gade dat deze tyding bewaarheid worde!—Englishman, 14 Jan.

Het is ons zeer aangenaam het volgende extract eens briefs van de Oevers van de Suldege te publiceren. Het nieuws, daarin verryt, kan men zich op verlaten:—

"De aangename tyding is alhier ontrangen geworden, dat den Khybur doorgang nu eens open is en de ontrangen van brieven van Jellalabad, is eene zaak van oprechte vreugde voor allen geweest. Hoewel gene brieven van Cabool ontrangen zy worden, geven ons Jellalabadsche vrienden ons de strende hoop dat de Inlandsche hoofden die aan het hoofd de opstand waren thans onder zichzelver verdeeld zyn, en wetende dat de tyd der wrake adert, hunne eigene voordeelen broogen en gereed zyn elkancker te verdelgen. Dit is slechts een gerucht, maar men geloofd dat zulks het geval is, en, inderdaad op beteren grond dan zoodanige geruchten gemeenlyk steunen. De post is echter nog afgesneden tusschen Jellalabad en Cabool, maar men koestert sterke hoop dat dezelve spoedig vryen doortogt zal bekomen. Gene andere tyding hoogaanand, heeft Guzni sedert eenigen tyd bereikt, behalven eene bedrieging om dezelve te belegern, en dit slechte een inlandsch gerucht.

"Verscheidene der hardnekkigste Affghan Opperhoofden, en in het byzonder het Nidrow hoofd, sneuvelden in de slag van den 23 November.

"Brigadier Wild was voortgerukt, om zich by Luitenant Mackeson te Peshawur te voegen, om alles te beschikken der dadelijke voortrukking der Brigade, die allen opgeruimd zyn.—Englishman, 10 Jan.

SUKKUR.

Een gerucht is in omloop, beide te Candahar, en door geheel Seinde—het eene is inderdaad waarsch

THE ZUID-AFRIKAAN.

CAPE TOWN, MARCH 15, 1842.

By the *Saint George*, the 28th January from Calcutta, we have received papers up to the 22nd of January, from which several Extracts appear hereunder.

The rumour of a "declaration of war by the Burmese," is without foundation, although fears are entertained that some outbreak will ultimately take place. The display of THARAWADDIE of a large armed force, and the erection of fortifications, have justly excited the attention of the Bengal Government, who have sent a considerable force to Moulmein, to be prepared for any "untoward" event, that may possibly occur.

In Afghanistan, however, the advance of the Indian force have met a serious check. At Cabul an insurrection took place on the part of the natives guided by some of their chiefs, and headed, it would appear, by MAHOMED UKHBAH KHAN, son of DOST MAHOMED; on which occasion the Political Agent, Sir ALEX. BURNES, and many troops were murdered. The number of officers were 33. All the English, and the King SHAH SHOOJA, retired to the British encampment, where they were hemmed in and surrounded by the natives, the latter keeping possession of Cabul.

In this situation, it appeared impossible to afford them any assistance. All the passes through the mountainous country were closed and defended by the natives; provisions became scarce, and the severity of the climate, prevented the several corps from rendering any efficient assistance, to rescue the Encampment from its perilous situation. The Chief Political Agent Sir WILLIAM McNAUGHTEN, and General ELPHINSTONE, Commander-in-Chief, considered it more prudent, under such circumstances, to treat with those Chiefs, and it is said that a treaty for the evacuation of the Cabul Country, had been entered into between Sir W. McNAUGHTEN and the Chief UKHBAH KHAN, by which the British troops were to evacuate Cabul, and the mountain passes and forts, and the Chiefs to provide them with the necessary provisions:

The treaty having been concluded, a conference was held between Sir W. McNAUGHTEN and the Chief UKHBAH KHAN, out of the British encampment, at which the Native Chief, declaring his readiness to supply the provisions for the want of the troops, insisted upon their delivering up their arms. This Sir WILLIAM refused, as not being a part of the treaty; high words ensued, in the course of which NUSSEER KHAN drew his pistol and shot Sir WILLIAM, who was followed up by the massacre of all his followers.

No further information had reached Calcutta, and serious fears were entertained of the consequences. A number of about 50 women and children are at Cabul, and much despondency exists as to the ultimate fate as well of those defenceless beings, as of the soldiers at that place. A report was current at Calcutta of the mutiny of the 44th Regt., but it was considered to be unfounded.

Late arrivals from Calcutta may therefore bring some very interesting news.

We rejoice in being able to state that Mr. M. VAN BREDA, Sen., in a Meeting of Commissioners of the Municipality, on Wednesday last, declared to the Board, that the statement which he had made in the Legislative Council, namely: That the complaints of the Farmers to the Commissioners were disregarded, and remained without redress,—was made on information which, on inquiry, he finds is erroneous, and that consequently he no longer adheres to the opinion he has delivered on that occasion.

Returning from the country, the worthy gentleman received the information above mentioned; and a meeting of the Council just happening to take place a day or two after his arrival in town, and before he had occasion to attend a meeting of the Commissioners, he gave vent to a feeling which would have been just, had the information out of which it arose, been correct. He has, however, since obtained for himself such information, as led him to alter his opinion; convinced as he now must needs be, that the interest of the Farmer is seriously attended to by the Commissioners, and that they do whatever lays in their power, to meet the inconvenience of both the Farmers and Town's people,—the purchaser and seller at the Market.

"Observer" will therefore perceive that his cause of complaint has been fully removed.

We copy from the *Commercial Advertiser* the following extracts from private letters received from Calcutta:—

"Calcutta, 22d January 1842.

"We have most disastrous intelligence from Cabool, where our Envoy, Sir William Macnaghten, has been assassinated, and the whole of our forces, it is apprehended, will be compelled to surrender. There are no less than 50 ladies, many of whom have children with them, at Cabool. God only know what will be their fate, if they fall into the hands of the Afghans, and should our forces be permitted to retire to Jellalabad unmolested, still the fatigue, privation, and severity of the cold, will be more than women and children could undergo. They ought never to have been allowed to go to Cabool, while the country remained unsettled.

"We expect the arrival of Lord Ellenborough, our new Governor-General, in all next month; what will be his astonishment and indignation at hearing the state of affairs.

"If we lose India, I must come and turn farmer at the Cape.

"Our Indian Empire has never been placed in such peril as by former period."

"Calcutta, 24th January 1842.

"I send you an Overland Summary of Intelligence, and a further article from a paper of this day regarding Sir W. Macnaghten's murder and our disastrous position. You might add that it is supposed there are of ladies and children 50 souls, and it is to be feared that all the party will be massacred. Even the soldiers who may at first cut their way through the insurgents will, it is feared, be destroyed before they can get through the passes. The English have never received such a blow in India before."

We are much gratified to learn that there is now a strong probability of the publication of the Colonial Records being completed. The encouragement afforded by now subscribers, and especially by the Cape Town Municipality, though insufficient to meet the expenses of the work, has been sufficient to silence, we believe for ever, the interested opposition of a few persons, and to induce Mr. MOORE to proceed with his work until Lord Stanley informs our Colonial Legislature, whether he will permit them to apply, in accordance with the desire of the whole Colony, and their own inclination, (for we believe that from the Governor downwards all are well disposed,) a petty sum of our own money, to place the colonial character in its true light, and to substitute sound and useful information, for the scandalous calumnies which have been foisted upon the world, and which so totally misled the Parliamentary Committee and his noble predecessor in office Lord GLENELG.

We will not suffer ourselves to entertain a doubt of the result of this application, but, having been favored with a sight of some of the papers which will appear in the mean time, we have great pleasure in assuring our readers that they fully confirm all our anticipations of their importance, whether to our character as a people, or to any Government which professes truth to falsehood.

Of this we could offer numerous instances, but shall only take one:—The subject of Mr. MOORE's correspondence with Dr. PHILIP (the reputed and all but the confessed author of the Report of the Committee on Aborigines) is fresh in the recollection of our readers; and we need not remind them of the imputations which have been thrown upon the "motives and objects of the Bushman wars."

Now, let the most prejudiced man read the following paper, and then say, whether he is satisfied with the information "selected" to humbug a Parliamentary Committee, or whether he ought not, in justice to all parties, to lend all the aid in his power to the publication of the whole truth?—

1799. January 5.—Report of Landroet and Heersdorst, Graaf Reinet, upon the Petition of the Inhabitants.

We have the honor herewith to transmit two petitions to one and the same effect, signed by some of the principal inhabitants of this district, and presented to the undersigned in their meeting.

Your Excellency and Council will observe by these papers, that the petitioners pray to be exempted from the current as well as the arrear rents of the land farms.

The undersigned cannot avoid assuring your Excellency and Council, that the strong arguments advanced in these petitions (however simply they may be expressed), are not only conformable to truth, but that others of greater weight might have been added.

The commissaries which must be continually sent against the Bushmen, are not only expensive and burdensome upon the inhabitants, but also dangerous, that many of them lose their health, their choicest earthly possession, from the piercing cold which they have to endure for 1, 2, or 3 consecutive weeks, and several of them have already sacrificed their lives.

No man can attend commissary without providing himself with 2 or 3 horses, which are not to be purchased here for less than 50, 60, to 100 Rds. It is well known that many are annually subject to a severe horse distemper, and most of the inhabitants are every year obliged to purchase horses for day or commissary.

Add to this the loss which the inhabitants annually sustain, as well in the cattle that are stolen as in the slaves and Hottentots who are cruelly massacred, and it will at once be admitted that none of the inhabitants of this Colony have to endure more onerous burdens than those of this district.

In support of what has been here advanced, the undersigned Landroet has the honor herewith to annex an accurate return of all the losses sustained by the inhabitants since the establishment of this Magistracy, of which losses correct reports have been received by the undersigned Landroet, from time to time.

The undersigned being fully assured that what has been here alleged, is the pure and naked truth; now take the liberty most respectfully to beg that your Excellency and Council may be pleased to report favorably to the Director in *Patria*, upon the condition of these inhabitants, in order that they may be somewhat relieved of the heavy burdens which they are obliged to bear.

And as the inhabitants are continually applying for a clergyman, in order that the rising generation may have religious instruction, and that all may be able duly to comply with the ordinances of religion the undersigned request as well for the inhabitants as on their own accounts, that your Excellency and Council may be pleased to make a favorable representation to the Directors of the society for a teacher, which has been expressed several years ago in the petition of the inhabitants of this district.

Summary of such live stock, belonging to the inhabitants of the district of Graaf-Reinet, as have been stolen or destroyed by the Bushmen, from the 1st July 1786, to the 1st December 1799, as also, how many herdsman have been murdered, guns carried off, and how many Bushmen were shot on these occasions:—and also of the number of horses which have died of the distemper within the same period—with the amount of the loss which the district in general has consequently suffered.

Horses—died of distemper.....	672
Destroyed by Bushmen.....	971
Herdsman murdered.....	107
Guns taken away.....	24
Wounded Cattle.....	6299
Sheep.....	17970
Bushman shot.....	127

Reckoning the Sheep at 8 Skillings, the Cattle at 4 Rds. Horses, 50 Rds. The Slaves who were among the herdsman murdered at 250 Rds, and the Guns at 20 Rds each; the amount of the loss is Rds 92,125.

M. H. O. WOLKE.

PORT NATAL EXPEDITION.

The following extract from the *Graham's Town Journal*, dated March 3, 1842, is the only information we are enabled to lay before the public relative to the *Natal Expedition*—

From Graaf-Reinet we have a letter, which contains the following extract relative to Natal.

"P. Pretorius, (brother of the chief commandant) arrived here last Saturday, from Natal. He left just after the Governor's Proclamation had been received there. He says the emigrants are getting on very well, that they have had some good crops of wheat, &c., and that their flocks are increasing. That in most parts the Merino sheep thrive and do well, and that a few more years of peace, would place the immigrants in easy circumstances. He speaks very highly of the country,—but having left just at the time of the arrival of the Governor's Proclamation, he does not know how the troops will be received."

Original Correspondence.

TO THE EDITOR OF "DE ZUID AFRIKAAN."

MR. BREDA AND THE MUNICIPALITY.
Cape Town, 7th March 1842.

Sir,—Having been present at the Town House this day, I was surprised to hear the extraordinary excuse given by Mr. Breda, with reference to his assertion in Council as reported in the *Mail*. It appears that he did not give himself the trouble of making any inquiries as to what had been done during his long absence from town. I would ask, is it becoming for Mr. B. to retain his seat at the Municipal Board, after casting such a slur upon his Brother Commissioners? If he has not sufficient time to spare to attend in his place as Commissioner, and know what is doing, it would be more consistent if he sent in his resignation, for it must be very hurtful to the feelings of the other Commissioners, who are devoting a good deal of their time to Municipal affairs, to know that their Chairman is doing all in his power

to publish to the inhabitants of this Colony that it is useless to send any Memorials of their grievances, with reference to the Market Regulations, as they will not get any redress.

I am, Sir,
Your obedient Servant,
OBSERVER.

P.S.—I hear No. 4 has resigned, but I have not seen it gazetted. Am I correctly informed?

LATEST INDIAN NEWS.

MURDER OF Sir W. McNAUGHTEN.

Our readers are well aware that from the time we became acquainted with the particulars of the insurgent movement at Cabool, when we pronounced our fear that 'all would be lost but honor,'—meaning, of course, the honor of our arms in any mere fighting that might occur,—we have never varied in substance from that opinion, nor looked for any safe and honorable extrication of the Envoy and the troops from the dilemma into which political mismanagement had unhappily involved them. Of all the reports of actions that reached us, we made little account, as to their bearing on the great question of how our force was to be relieved, and in our comments we always marked the line between the momentary effect of such actions in encouraging our troops, and their ultimate non-effect on the untoward state of affairs which the rebellion had brought about. We took into full consideration the impracticability of relieving the force until several months (from the date of the rebellion) should elapse, and the improbability that they had supplies enough to enable them to hold their position, in a state of siege, so long; and we doubted the alleged concentration from the moment we became acquainted with the nature of the ground between the separated posts, and never for an instant thought that the fighting advantages which our noble soldiers obtained were of a nature to dishearten the enemy in any such degree as should break up the rebel confederacy; and finally we have for some time past expected to hear of a disgraceful capitulation on the part of our diplomatic authorities, and have expressed our opinion that no treaty entered into, under existing circumstances, by the Envoy could possibly bind his Government—and these last-named opinions were recorded, for home information and guidance, in our *Overland Englishman*, but a few days since.

We have now the grief to say that our worst fears have been more than realised. By information which has reached us, on which we cannot help relying,—though, God knows, our wish would rather strangle the thought than be Father to it—we have the melancholy task of informing our readers that the Envoy, Sir W. H. McNAUGHTEN, has been *basely murdered* by MOHAMMED AKBAR KHAN, and we fear that some of his suite have shared the same cruel fate,—at least three of them, of whom Lawrence and Connolly were two, were in the enemy's power, but how they or the unfortunate Envoy got exposed to the outrage we are not precisely informed. Our opinion is that Sir William must have been deluded into going outside the Cantonment to hold a conference with the Khan, for if the latter had been admitted into the Cantonment; on a like plan, he could not possibly have escaped after the murder, but must have been made prisoner, had he not been instantly cut down. Be that as it may, he suddenly drew a pistol and shot Sir William dead, and we believe high words had previously passed between them. We entertain no doubt of the fact, though our information as to particulars is necessarily vague; but this, such as it is, states that Major Pottinger had taken charge of the diplomatic office, and was going on with some treaty; which appears to have been begun by the Envoy, and by which our troops were to evacuate the place; but it seems to us impossible that the force can ever make its way to Jullalabad, but that it will be reduced by cold, treachery, and hunger to next to annihilation.—*Englishman*, 21st January.

We understand that the moment Mr. George Clerk received the intelligence from Jullalabad of the murder of Sir W. McNAUGHTEN, he despatched orders to Captain Nicolson to put Dost Mahomed and his suite under the closest restraint, and, if necessary, to apply to General Boyd for additional troops.

In all probability, the ultimate destination of Dost Mahomed (pending the settlement of affairs in Afghanistan) will be Chunar.—*Ibid*, Jan. 22.

When a piece of intelligence of a disastrous nature reaches Calcutta, there is always a crowd of quick nudes ready to add to the bad news by all sorts of extravagant reports. Amongst the rumours tacked to the account of Sir W. McNAUGHTEN's murder, there is one affecting the honor and constancy of H. M.'s 44th Regiment, who, say the gossips, mutinied at a critical moment.

We have it not in our power to give a circumstantial account of the occurrences which have originated this report, but we take upon us at once to say that it is a cruel calumny, and we are sure that time will demonstrate its utter groundlessness.—*Ibid*.

The following is an extract of a letter, dated the 15th January, received yesterday from the North-West, relative to the recent tragic events at Cabool:—

"Sir W. McNAUGHTEN was killed on the 23d December. It appears that a treaty had been actually made, the terms much the same as you have already published. At length for the final signing and sealing, a conference was agreed upon, and Mahomed Ukhbar pitched a tent for the Envoy's reception. The Envoy went out, accompanied by Lawrence. The terms were agreed to, the safe conduct granted, and provisions supplied to us. Mahomed Ukhbar then told the Envoy that our troops were at liberty to depart, but that they must first give up their arms. To this the Envoy assented, saying, that that was not one of the articles of the treaty. A hot argument ensued, which was terminated by the Envoy being shot. His head was then severed from his body, and affixed to one of the gates of Cabool. Some accounts say that Lawrence and all the attendants of the Envoy were killed; if so, how did we learn the circumstance attending the Envoy's death? It is said too, by some, that Mahomed Ukhbar Khan himself shot the Envoy, but this is doubtful. The Afghans have even scrupulously respected safe conducts, and most probably the Envoy was killed by some fanatic."

THE TROOPS AT JELLALABAD.

We were favored with the following from the high quarter whence we often receive similar intelligence:—

"Very distressing intelligence has been received in letters from Jellalabad to the 3d instant.

"It appears that conferences, with a view to a withdrawal of our troops from Cabool, had been opened between Sir William Macnaghten and the Afghan Chiefs. In the course

of these, distrust arose between Mahomed Akbar Khan and the remaining Chiefs who supported Mahomed Akbar, of intending to form some arrangement for himself. To clear himself, so far as appears from the Native account received of the transaction, of the suspicion, Mahomed Akbar determined to murder Sir William Macnaghten, and he executed the bloody intention with his own hand, shooting Sir William with a pistol at a private interview which had been settled between them.

"Captain Trevor of the 3rd Cavalry, attached to the Shah's Service, was also killed on the same occasion by Mahomed Akbar Khan's Suwar.

"Major Pottinger assumed charge of the mission on Sir W. Macnaghten's death, and on the 25th December, that negotiation, with a view to a withdrawal, was in progress."—*Englishman*, Jan. 22.

Brigadier Wild's force, it appears, has been delayed at Peshawar, by a want of guns; and now after a halt of ten days, is going on with a couple of patched up pieces, borrowed from General Aitaville. We are at a loss to understand the meaning of the arrangement; in accordance with which four infantry regiments were sent up to Peshawar, without a single gun. There was a vast deal of ordering and counter-ordering, at the end of which the 52d and 90th regiments, which were to have been escorted by a troop of Horse Artillery, were sent on gunless. The following, taken from our latest Peshawar letter, will show what was the position of the Brigade:—

"Camp Peshawar, Dec. 30, 1841.—It is determined that we march, (the 30th, 53rd, 60th and 64th) on the 3d proximo, forcing the Kybur, if need be, but joining Sale at any cost or hazard. From Jellalabad, letters have this day been received, which inform us, that although no letters had reached Sale from Cabul, of a later date than the 9th instant, yet that communications up to that day had brought intelligence, that our friends there, if they had won a victory, had at all events sustained no great disaster, whether in the shape of starvation, rapine, murder, or sudden death; nay, that things having come to the worst, were beginning to mend; that grain was becoming quite abundant, such quantities of it were procurable for money, if not for love; and that all were safely stowed in the Billa Hissar; the rations being having been despatched." Our friends at Jellalabad, are also prospering. They announce the receipt of 25,000 rupees from Mackeson—one moiety of fifty thousand, for whose transmission to them, Mackeson lately negotiated with a chief whose name has escaped me.

"The pleasure of our Company is very anxiously expected, and we shall not be the less welcome, that in addition to our plates, chairs, and knives and forks, we shall carry with us our own knives, commodities of which our friends have so plentiful a lack just now. Heaven knows they will be welcome to whatever we have in camp. Our stock, however, will be inconsiderable, for our carriage is to be as light as possible, so as to curtail our train of camels to a more defensible length than they now extend to. The talk is, that no officer is to be allowed to take on more than a shoulder, two bullock trunks, and his bed chair and one table. But shouldered are not to be purchased here, and the few Kuchmooz dozes in the city are already busily engaged making up Camp equipage of this sort for two officers, who were provident enough to engage them immediately after our arrival.

"The 53rd and 90th are to be in tomorrow morning, they are to day at Puh. With that comes our new Brigade Major Captain Loftie. They have been coming on by regular stages, and before they will not need more than a day's halt, and this they will require merely to sharpen their bayonets. I am glad to hear that Captain Lawrence has brought up with him a large supply of grape and shrapnel. This is very fine, and out of the 9 guns that General Aitaville has here, he has kindly given us the choice of four. Of these nine guns, it is very true, that seven are honey combed or otherwise unserviceable, but by pulling them all to pieces, our three Artillery Captains Lawrence, and Lieutenants Christie and Robertson, have been enabled to make up one good and one indifferent gun. The vent holes of seven of them had been blown so large that you might put your little finger into them. The wheels were all rickety—there was not a tangent scale on any one of them, and the bolts that held the brassion plates were all rusted in; but this last is a trifling matter, for we are not going to give up our guns, so there will be no occasion to unlash them. Well, I wonder what sort of a reception we shall meet with from the Kyburees. It begins to be interesting, something like getting into the middle of the third volume of a wondrous romance."

"There is no mistake about the arrival of the 30th & 53rd to-morrow, for a suwar has just come on from their Camp with letters, soliciting an early permission for their joining the Brigadier's Camp. 'Up stick and away,' will then be the order of the day."—*Bengal Harbuzer*.—*Englishman*, Jan. 19.

JELLALABAD, Dec. 9, 1841.—There are now three months provisions in Jellalabad, an agreeable contrast to the state and the anticipations of the troops when they arrived there, for from all accounts nothing could have been more disheartening with, on the 13th ultimo, they found there were only two days half rations for the whole force, the walls destitute of parapets and full of breaches, with shelter for an enemy within twenty paces of the ramparts. The enemy on the 14th Nov. were all out inside the fortress, when the sally of Captain Dillid-Ad-Sagrat of the 5th, with a Resalid of Anderson's Horse drove them off.

It is added, that on the 7th instant, the report of firing was heard in the direction of Cabul, from 9 A.M. till sunset, supposed to be our guns in Cantonment, and a Native Chief sent in a report of what was then going on, and that we were not to have been a skirmish with farage parties. He reported, that, Mohammed Khan, the Jan Baz Chief, who went over to the enemy at Gundauck, and raised the country against Jellalabad, was killed. The enemy are reported to be still very arrogant, and to propose to the Envoy, as a pledge for his safety, that we give up Shah Soojah, and leave the country! We could offer comments upon the improbability of our measure, as regards the defenceless state of Jellalabad, and the total forgetfulness of our political as regards placing a reserved force on either side of Cabul, but under present circumstances, think, that the less is said the better, the subject is almost too horrible to comment upon.

PESHAWAR, 24th Dec.

Our station has been aroused during the week by the report of cannon in the very heart of cantonments, it was merely intended to set the people on the tiptoe of enquiry. Some of the new arrivals assume curious garbs, and are ridiculously dressed, attacking shirts, appear to be fashionable wear. We are expecting from 30 to 40 officers—belonging to Corps in Afghanistan—to arrive during the next week.

From late accounts received from Afghanistan, it appears that 38 Officers have been killed. The public prints have only accounted for the number 18.

From late accounts it would also appear, that the rebellious insurgents have not yet been put down in the vicinity of Cabul, and as Colonel Maclearen's brigade was obliged, in consequence of heavy snow and severe weather, to return from whence they came, it is much feared that Ghuzni has fallen, as only the 27th Native Infantry were encamped there, and no succour at hand, the road from Candahar to Ghuzni being impassable. The Sikhs are in a disturbed state. The Chiefs, on this side the Sutlej have been summoned to attend the Court at Lahore, to deliberate upon matters of vast importance; what this can all portend, I will not now give an opinion, but it would be well if our Government and the Politicals would keep both their eyes and ears open, for the Sikhs are a wily race, and with that intriguer, Dhiyan Singh, at their head, it is impossible to say what may or will take place.—*Englishman*.

(From the *Friend of India*, Jan. 20.)

Seldom has the spirit of the British army been so nobly displayed as by the little band of troops at Jellalabad. For nearly three weeks after their departure from Cabul, they were engaged in the most sanguinary and harassing warfare, in the most difficult mountain defiles. Arriving at Gundauck, they found their position untenable. They broke up, and advanced to Jellalabad, with the whole country at their heels. The town was found to be without defences which could be of any avail. There was cover for the assailants within range of the dilapidated parapet, and there was but one day's provisions in store. But these difficulties

• This is incorrect. On the 9th the troops had not concentrated.—*Ed. Hux.*

served only to stimulate the officers and men to exertion. They collected provisions from the neighbouring villages, which gave them half rations. They set to work on the defences, repelling every attack of the enemy, and on two occasions gallantly fought, and completely defeating them. The walls rose gradually under their hands, and were soon mounted with nine guns, and their position was rendered impregnable to any Afghan assault. From the 12th of November to the 24th of December, the men had cheerfully worked seven hours a day on the defences; and their holiday was on Christmas-day. Their conduct has been throughout exemplary. There has been no fun of spirits in the encampment, and no money. Not ten Rupees was to be found either in the soldier's kit, or the General's chest. At length, on the 27th December, twenty five horsemen, rode in the town for Peshawar, each with 1,000 Rupees in his saddle-bags. They had been sent on by Capt. Mackeson, and were to be immediately followed by others, with the like precious charge. Within a few days, it was expected that the four Regiments which had arrived at Peshawar would be at Jellalabad, with ample supplies of provisions, and ammunition; and thus relieve the garrison from the privations which they had borne with such laudable patience for three months.

CABOOL.

We are so perplexed by the various reports about Cabool—made up of letters from Jullalabad and Peshawar, and these founded principally on native rumours—that we cannot pretend to conjecture even what the actual state of things at the capital is,—whether negotiation, capitulation, concentration, or starvation. It is worse than useless to speculate on the state of the case, with no groundwork but such contradictory rumours as those which of late have reached us, especially as we think it likely that ere many more days elapse we shall learn something of the effect that the intelligence of McLAUREN's return to Candahar will have on both parties at Cabool, and we must confess that we await with trembling anxiety the result of the retrograde, for we do not at present see how the news can do otherwise than encourage the rebels and take from our people all hope of maintaining the contest until reinforcements can arrive. The following extract from a Kurmul letter will show the varied reports that pervade that part of the country, and how the news of one day is contradicted by that of the next:—

"Within the last forty-eight hours reports of all kinds are so current that I cannot resist abating them with you. The evening before last a letter was received at this station from Peshawar, saying that our Envoy had agreed to give up Shah Soojah to the Insurgents as the price of our troops being allowed to vacate Cabool! No one believed this. However last night a letter from an officer at Jullalabad, dated the 18th of last month, was received by a gentleman at the station. In that letter was contained the following intelligence:—A letter from Lady Sale has just reached, stating that at the date of writing they had only 9 days supplies at Cabool, that General Elphinstone was urgent for a capitulation on any terms, but that the Envoy would not hear of it. A native had come (to Jellalabad) and was subjected to a most rigid examination by Macgregor. He mentioned that our troops had capitulated on the conditions of evacuating Afghanistan entirely. That hostages were to be delivered by both parties; Pottinger, Macgregor, and another, on our part. A son of the new King, a son of Jubbar Khan, and another on the part of the rebels, &c. This news created a sad gloom here, and although not credited to the full extent, it left but small hopes for the unfortunate at Cabool. This morning, however, a letter has been received from Peshawar, dated Christmas day, which gives more cheering accounts. It says that news had reached Peshawar of an engagement between our troops and the insurgents at Cabool on the 18th Dec. in which we were completely victorious, killing a great number of the enemy, and taking prisoners some of their most influential chiefs, and by that means had got abundance of supplies. God grant this last intelligence may be true."—*Englishman*, Jan. 14.

We have very great pleasure in publishing the following extract from a letter from the Banks of the Sutledge. The intelligence which it conveys may be relied on.

"The gratifying intelligence has been received here that the Khybur Pass is once more open, and the receipt of letters from Jellalabad, has been a matter of sincere rejoicing to all. Although no letters have been received from Cabool, yet our Jellalabad friends give no cheering hopes of them, the native Chiefs who headed the insurrection being now divided among themselves, and knowing the time for revenge is approaching, trying to make their own bargain, and ready to cut each other's throats: this is only report, but correct, in which we were completely victorious, killing a great number of the enemy, and taking prisoners some of their most influential chiefs, and by that means had got abundance of supplies. God grant this last intelligence may be true."—*Englishman*, Jan. 14.

Brigadier Wild went on a head to join Lt. Mackeson at Peshawar to arrange every thing for the immediate advance of the Brigade, who are all in high spirits."—*W. Englishman*

SUKKUR.

A report prevails both at Candahar and throughout Seinde—the one indeed is probably the echo of the other, that Yar Mahomed has sent his son with Akbar Khan to Furrah to assist in collecting men to enable him to make head against us. It is said at the same time that the Herat Vizeer was intriguing with the Persians. We know not what weight is to be attached to either rumour. We have nothing but ill-will and ingratitude for our favours to look for at the hands of Herat. The wing of the 41st were in orders to move from Kurrahee towards Sukkur, and it was expected that H. M. 22nd would be ordered to the former place in its room.—*Bombay Times*, Dec. 29.

CANDAHAR.

Great anxiety exists in Candahar, as many suppose that if the Doodnooks do not rise within the city they will outside it, so for the present, no armed men are allowed to leave the town, all the sentries have been doubled at every gate, and the asepas have all been directed to sleep in their clothes with their arms by their sides; the respectable women have been all sent out of the town, and the armed men are endeavouring in every possible way to follow them, but General Nott has taken every precaution which prudence and wisdom could suggest to counteract their schemes, which I think, he will be able to hold his own.

P.S. I am sorry to inform you of a melancholy catastrophe, which took place the other day in the Bolan Pass. Dr. C. of the Bengal Medical Service, was coming up dak to this country, he was found dead in his palanquin, having put a period to his existence by cutting his throat with a dissecting knife, no great was his despair at being obliged to come to this horrible country.—*Delhi Gazette*.—*Englishman*, Jan. 7.

